

Пейо Яворов

Родина

Обичам те, родино, и ме трови
поради тебе често една скръб,
под гнет стоименен превивам гръб
и влача аз, неволник, твоите окови...

Но що си ти? Земя ли в някои предели?
Пръстта на тоя дол, на она хълм,
еднакво мрътва в зной, под дъжд и гръм
която днес един – друг утре ще насели?

Къде си ти, къде, родино моя?
Нима сред тая повилняла сбир
от вълци и кози – на дълж и шир
потирена, чието име е безброя?

Не си ли ти на майчиното слово,
що най-напред погали моя слух,
не си ли откровителния дух:
на словото, – на битието вечно ново?

Но то... но то е в мене, тук, където
ридае миналото – тъмен ек,
и дето бъдащето – зов далек,
нашепва сънищата здрачни на сърцето.

И ти си в мене – ти, родино моя!
И аз те имам: радостта е скръб...
Че под неволно бреме вия гръб.
И аз те имам – за да бъда сам в безброя.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев

Набирание: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7115>]